

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΞΙΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ
Χ. ΚΟΝΤΕΛΛΗΣ & ΣΙΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΗΛΕΞ. ΚΟΛΥΦΕΤΗΣ δ.φ.

Ο ΗΛΙΟΣ

Ἰδρυτής Η. Κ. ΠΑΠΑΚΙΛΙΑΝΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μία τετρακοσιαετηρίς
 Ἡ μετάνοια τοῦ ἀνάνδρου
 Ἀπὸ τὰ ἀλμυρλοῦστα (ποίημα)
 Ρυγάρδος Βάγνερ
 Ἄτταλος ὁ Α΄
 Ὁ Πόργος τῶν Γραβιέρου (διήγημα)
 Πηγαλιουχοῦμανα ἀερόστατα
 Πῶς ἔθθαλα (ποίημα)
 Καλλιερρηγῆται τοῦ Πνεύματος
 Δεκαπενθήμερον

Σπ. Δι Βιάζη
 Ἀχ. Βαφειάδου.
 Μ. Καλλοναίου
 Δ. Γ. Κανάλα δ. δ.
 Γ. Κ. Χονδρονίκη
 Π. Γεωργανίη
 Γ. Α. Μέγα ἑ. μ.
 Βασ. Βενοπούλου
 Ἀλεξ. Κολυφῆτη δ.φ.

ΕΙΚΟΝΕΣ

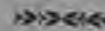
Ῥαϊσιότης
 Πρώτης Θεσσαλονίκης καὶ ὁ Λευκὸς Πόργος

1Η ΕΤΗΣΙΑ

Εν Κυδωνίαις Μην. 2 1/2
 Εν τοις χωρίοις . 3
 Εν τῇ Κρήτῃ . 3
 Εν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρ. 15

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ

Κατ' ἀποκοπήν

Διὰ τούτου μαθητὸς ἀπεδοῦνται ἡ ἐπιτολὴ συνδρομῆς τοῦ «Βιολογικοῦ Ἀστέρος» ἐν Κυδωνίαις μὲν εἰς μετρήματα 1 3/4 ἐν τῇ Κρήτῃ δὲ εἰς μετρήματα 2 1/4

Ὁ Βιολογικὸς Ἀστὴρ ἔτος Α. πωλεῖται ἐν Σμύρνῃ, εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον κ. Ν. Ἰκαρακίτζη Διευθ. Εὐαγγελικῆς Σχολῆς καὶ ἐν Κυδωνίαις εἰς τὰ γραφεῖά μας.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Ἀποικιακῶν, Βαχαρικῶν καὶ φιλικῶν

ΣΠΥΡ. Α. ΚΟΥΚΟΥΤΟΥ

Τρῆμα Χαρτοπωλείου

Κονίαν Ἑλληνικὰ, ἰδιόαιτα (λαοὶ) γὰρ Νεοεὶ, φασίαν καὶ πολλὰ ἄλλα εἶδη, ἅτινα φθάνουν καθ' ἑαίτην καὶ πάλιν ὄνται ὅλα εὐθρόνισμα τῶν ὄλων κατὰ τὴν φύσιν ἑαίτην ἄλλοι φασίαν βαρίων ἐνταῖσιν καὶ μεγάλῃς ἀνατομικῆς, ἅτινα ὡς γνωστὸν ἐπιρροῦνται ἐπὶ τῆς ἕαίτης τῶν πλάτων. Ὡς καὶ δια σφῆραν τὰ εἶδη ἀπομνησθῆναι κατ' ἐθέλειν ἐξ Εὐρώπης.

Δοκιμάσθε κατὰ πίστιν

23—24

ΚΥΡΟΥΡΓΙΚΗ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

Μ. Ν. ΤΣΟΥΓΑ

ΕΠΙΘΕΤΟ ΤῆΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΗΣ

Ἐν αὐτῇ τελείως κατηχομένη γίνονται δεκτοὶ οἱ ἔχοντες ἀνάγκην πάσης χειρουργικῆς ἐπιμέλειας ἢ Ὀρθοπαιδικῆς Θεραπείας.

Ὅροι ἐπισκέψεων διὰ τοὺς ἐξωτερικοὺς ἀσθενεῖς 12—12.

22—24

ΑΕΡΙΟΥΧΑ ΠΟΤΑ (GAZEUSES)

ΠΑΝ. ΑΡΑΜΠΑΤΖΗ

Ἰδιική κατασκευὴ — Ἀπαράμελλος καθαριότης.

Ὁ κ. Παν. Ἀραμπατζῆς ἐπιθυμῶν ὅπως παρέχει εἰς τὸ Κοινὸν μὲ τὸ δροσιτικὸν καὶ τὸ ἀφέλιμον, δὲν παραλείπει ἐν τῇ κατασκευῇ αεριοῦχον ποτῶν του, νὰ ἐφαρμόζη καὶ ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς.

Γεύσασθε ἰδῆτε

Μία ἐπίσκεψις εἰς τὸ κατάστημά του (παρωλεῖρος τοῦ καταστήματος σιδηρῶν κ. Σ. Σίμων καὶ Σ^α) θὰ σᾶς πείσῃ περὶ τῆς ἀληθείας.

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἰδρυτὴς Β. Κ. ΒΑΧΙΑΒΙΑΝΗΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ

Χ. ΚΟΝΤΕΛΛΗΣ & Σ^α

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΕΝ Τῷ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙῳ

„Ο ΗΛΙΟΣ“

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΡΑΕΣ· ΚΟΥΛΦΕΤΗΣ δ.φ.

ΜΙΑ ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΑΕΤΗΡΙΣ

1513-1913

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἶμεθα ἐν Ἀλεξάνδρῃ τῇ ἀνατομικῇ ὅπου ἀρχίζει διὰ τοῦ Ἡροφίλου καὶ διὰ τοῦ Ἐρασιστράτου ἡ δευτέρα περίοδος τῆς ἀνατομικῆς διότι ἐπιτρέπεται νὰ γίνῃται χρῆσις καὶ πτωμάτων ἀνθρώπων καὶ ζῶντων κακοῦργων πρὸς ἱατρικὰς ἐρεῖνας.

Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Γαλινοῦ καὶ Κέλσου οἱ δύο οὗτοι ἱατροὶ ἦσαν οἱ περιφημότεροι ἀντόμοι. Φασίαν ἀφοῦ ἀντίθετον ἀνθρώπινα πτώματα.

Ὁ ἔξοχος ἰταλὸς ἀντόμος Γαλιανὸς Φαλόπιος καλεῖ τὸν Ἡρόφιλον τὸν **Ἐδαγγελιστὴν τῶν ἀνατόμων**. Ἦτο αὐτὸς ὁ Ἡρόφιλος, μαθητῆς τοῦ Πραξίγωρου καὶ ἐκ τῶν διαλεκτικῶν φιλοσόφων κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν τότε ἐπίθεσιν. Οὗτος παρέδιδε τὴν ἀνατομικὴν περιγραφήν καὶ τὰ ὄργανα τοῦ ἀνθρώπου, οὐχὶ κατ' ἀνατομίαν, ἀλλὰ κατὰ τὴν φύσιν, διότι ἀντίθετος πολλὰ ἀνθρώπινα πτώματα καὶ ὡς λέγεται καὶ ζῶντας ἀνθρώπους καὶ ἰδεῖν τὴν κείροντος πώτων στοιχείων τῆς ἱατρικῆς. Εἰς τὸν Ἕλληνα τοῦτον ἀντόμον ὀφείλονται πολλὰ σπουδαία ἀνατομικῆς ἀνατομίας. Ἀπέδειξε τὴν μεταξὺ τοῦ ἥπατος τῶν ζῶων καὶ ἀνθρώπινου διαφορὰν, διέκρινε πρῶτος τὸς ἕκ τοῦ μεσεντερίου εἰς τὸ ἡπαρ διεκρίσας φλέβα· ἀπὸ τῆς χιλοφόρου ἀγγείας· ἀλλὰ δὲν τὴν περιέγραψε τόσον καλὰ ὅσον ἔπειτα ὁ Ἐρασιστράτος. Πρῶτος ἰδεῖν τὴν νῆρα ὡς ὄργανον τῆς αἰσθήσεως, ἂν καὶ τὸ ἀνέμαζε καὶ αὐτὸς πόρους καὶ τὴν συνέχευε μετὰ τῶν συνόμοιων καὶ τῶν τινόντων, διέκρινε τὴν διεκδικητικὸν ἀπόφωσιν ἐπ' αὐτῷ τῷ ὄνματι.

ἔλαβε καλὴν γνώσιν τοῦ ἐγκεφαλοῦ, διότι ἔλαβεν ὅτι ἐξ αὐτοῦ ἐκρέονται τὰ νεύρα, ἀπέδειξε τὰ ἀρχαιολογικὰ τοῦ ἐγκεφαλοῦ. Ἐπειτα καὶ μετὰ τῆς σήμερον ἐπέχει εἰς τὰ πτώματα ἡμῶν Torcular Herophili, Pressoir d' Herophile. Ὑπάρχει ὁ πρόδρομος τῆς ἱστολογίας, ἡ τέχνη καὶ τῶν 12' αἰῶνα, διὰ τοῦ Ἰωάννου Μαλιπύτη ἤρχισεν νὰ προοδεύῃ. Ὁ Ἡρόφιλος καὶ ἄλλοι ἀνατομικῆς ἔλαβαν.

Ἐπίσης πολλὰ ὄφελος ἡ ἀνατομία εἰς τὸν Ἐρασιστράτον, οὗτος ἦτο βαθεῖς εἰς τὴν θεωρίαν ὅσον εὐδαιμόνιος εἰς τὴν πρῶτην. Ἰδρυτοὶ τὴν ἰδίαν ἱατρικὴν σχολὴν τῶν **Ἐρασιστρατεῶν** καὶ ἰατρικῆς σπουδαίας ἀνατομικῆς. Περιέγραψε τὴς ἐνεργείας τοῦ νεφρικοῦ συστήματος καὶ τοῦ ἐγκεφαλοῦ. Περιέγραψε τὴς βαλβίδας τῆς κοιλῆς φλεβῆς καὶ ἄλλας ἐλαμπε παρατηρήσεις καὶ ἀνατομικῆς. Οὗτος μετὰ τοῦ Ἡροφίλου περιέγραψεν τὸ χιλοφόρον ἀγγεῖον, ἀλλὰ ἔπειτα νὰ περιέγραψον τὸν 12' αἰῶνα τὸν Ἰωάννην Ἀββίαν, διὰ τὴν μὲν πληροφόρησιν καὶ λίαν.

Ὁ Ἐρασιστράτος περιέγραψεν ὅτι ὁ Πλάτων δὲν εἶχε δόξαν εἰπόν ὅτι τὰ ποτὰ ἐπιβάλλον διὰ τῆς τροχίας ἀσθητικῆς εἰς τοὺς πνεύμονας καὶ διέκρινε τὸν σπλῆνα τοῦτον ἀπὸ τῆς ἄλλης ἀσθητικῆς διὰ τοῦ ἐπιπέδου **τραχείου**.

Οἱ δύο οὗτοι ἀνομορφῶσαι τῆς πλάτης ἀνατομίας ἔλαβον καὶ ἡμῶν πολλοὺς μαθητὰς, οἵτινες διεκρίθησαν.

Μετὰ τὴν Ἀλεξανδρινὴν σχολὴν ἡ ἀνατομία ἔλαμπε σπουδαίως. Ἡ **μεθοδικὴ σχολή** δὲν ἔδειξε ζῆλον διὰ τὴν ἀνατομίαν. Κατὰ ἔλαμπε

βράτι των άσθενών και άνατήρων γερόντων πολεμούσαν σάν λιοντάρια.

Είδον παιδιά να κτυπιόνται και να φωνάζουν σιά χόρια των βαρβάρων έχθρών, όπως κτυπιόνται τα μικρά πουλιά σιά νόγια του γερακιού.

Είδον νύμφες τριών ημερών με τα σιεράνια του γάμου σ' το κεφάλι, ν' άτιμιάζονται από τους Βουλγάρους.

Έβάνω σιά άρβιλια των πόλεων είδον κρηάκια να κρώζουν και λόκους να σήλιάζον.

Από τους δρόμους που περνούσα μέσ' το σκοτάδι τās νύκτας, τα πόδια μου πλέκανε πη κεφάλια γυναικών και παιδιών, που τα χόρησε από το σώμα των, το άνανδρο χέρι του βαρβάρου Βουλγάρου.

Ίδου έγω, Βασιλιά μου! Γονατισμένος έπάνω στο μνήμα σου, που χένει γύρω την μυρωδιά του γασαμιού, περιμένα την έκδίκησί σου.

Τ' αδελφιά μου έκδικηθήκανε τον άγαγδρο κι' άτιμο έχθρό, που ήήμαζε τα χουιά κι' έσαφε κι' άτιμασε τις κοπέλες μας.

Σε σένα νόμα μένει να τιμορήσης έμε τον άνανδρο και άνάξιον άπόγονόν σου.

Ω Βασιλιά μου δίκαιε! Σ' έκμιστηρέυθηκα όλην την κατάμαυση και χαμεροπή καρδιά μου..... Τώρα περιμένα την έκδίκησίν σου.

Στίχοι

ΒΑΦΕΙΑΝΗΣ Α.

(Α ημισυγνήριος)

ΑΠΟ ΤΑ „ΑΛΜΥΡΟΛΟΥΞΤΑ“

Τα πορό γλυκά μου όστρα σκορπιούνται υλοένα στής θάλασσας τα διάπλατα και γαλανά νερά να γαλητέψουν δε μπορούν οκ σήηδερα πλάνα. Ξένα... γυρίζουν σιδ λιμέρι τους, μάλλοι μου!! άλμυρά!...

Μέσ' των καθμών το πέλαγος πλανιέται ή ψυχή μου ξεφρενωμένη, βάρυπη γυρνόντας λιμάνι να ξασιοχήση με ή στιγμή με θά βρη; τρισαλλοι μου! κι' αν ζή μεσ' το πλανόνταρο καλλίχρω να πεθάνη!

Πάνω στής λιμνοθάλασσας τα γέγραφα νερά γοργοκελάει μου ή ζωή θαμμένη μεσ' τα μύρα της Άνοιξης. Άχόγιαρα ζημιόντας τη χαρά πιτώ σ' ένα χιτάτωρο, οβρέται δε με ή πλημμύρα!

Θ' άρθουν τα μαυροσύννεφα κι' ή άναστορε βραδυς που θε νάφισουν το κλαρί τα 'ρωτικά άηδόνια Γερνά το χλοροκάλαμο... γερούντε κι' ή καρδιάς!.. Άγάπα. Μέθα. Γ'όρνιαζε χερμώνας πριν σ' βρη γοργοκελιών τα χρόνια!....

Στίχοι

Μ. ΚΑΛΔΟΚΑΙΟΣ

ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΒΑΓΝΕΡ

Έπί τη α. Έκατονταετηρίδι της γεννήσεως αυτού.

(Στίχοι εν τω προσηγορίαι)

Β.

Ίνα καταδειχθή όποιον ήσαν οι άτιμοι θουμάσινα και ύψηλα περί μουσικής ίδου του Βέγνερ, δημοσιεύομεν πρώ πιντός το περίφημόν του Πιστεύω, όπο άναμφιβόλως με ή άποκαλύπτει ψυχήν άκαίριος μεγαλοεργη, έχουσαν πλήρη και άκριβή συνείδησιν του άληθούς και ύψηλού προσορισμού της μουσικής.

Ίπιστεύω εις τον Θεόν, εις τον Μοζάρτ και εις τον Βετόβεν, πιστεύω προς τους εις τον μαθητιά και άποστόλους αυτών. Πιστεύω εις την άγιότητα του πνεύματος, και εις την άλήθειαν της Καλλιτεχνίας (μουσικής) μιας και άδιαφύτου.... Πιστεύω δε ή καλλιτεχνία (μουσική) άσχη έχει πηγην θελαν, και δε ζή εν τη καρδιά όλων των ανθρώπων των περνοισμένων διά του ούρανίου φωτός. Πιστεύω δε δεαν τις γενθή της ύψηλής ήδύτης της μεγάλης ταύτης καλλιτεχνίας (μουσικής) μένει προσκακολημένος και διά παντός προς αυτήν, και δεν δύναται να την άπαρηγή. Πιστεύω δε όλοι, διά μέσου αυτης, δύναται να φθάσωσιν εις την μακαριότητα!

Ίπιστεύω εις την τελικήν κρίσιν, όποτε θα καταδικασθώσιν εις φοβεράς ποινάς, πάντες όσοι, εν τη κόσμω τούτω, έτόλμησαν να έμπορευθώσιν την ύψιστην και άγνην Καλλιτεχνίαν (μουσικήν), πάντες όσοι εκηλίδωσαν και κατέργισαν αυτήν με την χαμερπειαν των αισθημάτων των, με τον άλοχρον έρωτα των υλιστικών άπολαύσεων.

Ίπιστεύω δε εις ανταμοιβήν, οι πιστοι μαθηταί της μεγάλης Καλλιτεχνίας θα δοξασθώσιν, και δε περιβαλλόμενοι δι' ούρανίων ακτίνων, εσωδίων, μελωδικών συμφωνιών, θα επιστρέψωσι διά παντός εις τους κόλπους της θείας πηγης πάσης άρμονίας!

Έιθε τοιαύτη τύχη να με άναμένη! Άμήν! (*)

Άλλαχού δε ίδου πως λαφραζεται περί της μουσικής:

«Η μάλλον υπεράνθρωπος όλων των τεχνών είνε ή θεία μουσική, ή δευτέρα αυτη, έκφανσις του κόσμου, ή άποκάλυψις αυτη διά μέσου των ήχων του άνεξηγήτου μυστηρίου της ύπαρξεως...»

«Η μουσική έξεργενίζει το πάν. Έξεργενίζει την χυδαϊότεραν όρχησιν, και τους χυδαϊότερους

στίχους. Είνε τόσο άγνη φύσις, τόσο θουμάσιος, ως μεταμορφώνει πάν ότι έγγραφει.» (Θεωρή την μουσικήν ως τον καλόν μου άγγελον έκείνη με κατέστρεσε καλλιτέχνην, άφ' ης έποχη το αισθητά μου έπαναστατικόν έξεγείρετο κατά το συνόλου των καλλιτεχνικών περιστάσεων μας». (1)

Ίσχυρίσθησαν τινες δε ή Βέγνερ άπιστρέψωτο την Ίταλικήν μουσικήν και δε εκ της μελέτης αυτης ούδόλωσ άφελήθη. Ό Ισχυροτός ούτος, ούτω γενικός έπαρηγόμενος είνε άνακαρίβης θα ίδωμεν κατωτέρω όποια Ίταλική μουσική δεν ήρκεσεν αυτη, και πόσον άφελήθη εκ της μελέτης αυτης.

«Η Ίταλική μελωδία, γράφα ή Βέγνερ, είνε πισθητικήν χυαν χροματισμού λεπτού, άγνωστον μέχρι τούδε εις τους γερμανούς μουσουργούς. γλωσσάν και θαυματούσην όχηρότητα, ή τις έλαπει εις τās όργανικās μελωδίας των». Τα πρώτα ήματα αυτα πρώτος ή Μοζάρτ άντελήθη και καυμαληρών το Ίταλικόν έργον με την πλουσίαν άνάπτυξιν της γερμανικής συμφωνίας, μετέδωσαν έλίση εις την γερμανικήν όργανικήν μελωδίαν, το πλήρες και έκυστικόν, ίδου χαρακτηριστικά των φωνητικών Ίταλικών συνθέσεων.»

Έκτός αυτών πόσης άμφιβολίας τίθεται ή άξιμ των Ίταλικών μελωδιών κρινόμενων αυτών κατ' αυτών, άνεξαρτήτως πόσης προσηγογής αυτών εις μελοδραματικά έργα.

Ότι ή Βέγνερ ήμελίτης μετ ά προσοχής και άφελήθη τα μέιστα εκ των έργων του Παλεστρίνι (2), πώς τις καυνοεί, εκ της έξόχου διαύσεως των μερών των χορών των μελοδραμάτων του. Ούδέ το έξηρημένο όμα του μουσικού δύναται να άπατηθή περί τούτου, μελετώντας ίδις τās όρμιας χορικός σάιδας του Παρσιφάλ.

Διά της συνεχούς μελέτης του έξόχου έποδείγματος, το πνευμα του Βέγνερ, κατά την άριμότητα αυτού, έξίστο εις βαθμην τόσο θουμαστικής τελειότητας.

Δεν είνε γνωστή, και εις πολλούς άόκημ περί τα μουσικά άπολογομήνους, ή άρρασία του

(1) Μετάφρασις εν της Ίταλικής μεταφράσεως του G. NISARD.

(2) ΝΕΤΙ ΛΟΥΙΣ ΝΑ ΠΑΛΕΣΤΡΙΝΑ 1524-1594 Ίταλικός μουσουργός διακρίθηκε εν τη Ίταλ. Μουσική ήδη θα εις Λιστουγίας του.

(*) Μετάφρασις αυτών εν της Ίταλικής μεταφράσεως του G. NISARD.

Βίνγκε ἐπὶ τῷ Stabat τῷ Παλεστρίνα, οὗ-
τε πῶς ἀνέλαβεν αὐτήν, καὶ πῶς ἀκολούθως
προέβη εἰς τὴν δημοσίευσιν αὐτῆς.

Ὅταν ἦτο maestro διὰ Cappella κατὰ τὸ
βασιλεῖ τῆς Σαξονίας, ἠθροίσαν ἀκριβῶς κατὰ
τὸ 1844—1845, νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὸ reper-
τοριο τῶν κοιδῶν του, κἀποιον μουσικὸν ὑ-
πόδειγμα τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, λεγόμενον
A. Cappella.

Ἐνδουσιωμένως ἐκ τοῦ ἔθνους τοῦ Παλε-
στρίνα, ἐπέλεξε τὸ Stabat.

Προέβη κατὰ πρόβιον εἰς κοπιωθευτέτην καὶ
παισιωσιμὴν μελέτην, ἵνα καθαρῶς τὸ κρι-
μένον ἀπὸ τῆς πολλῆς παραλλήλου καὶ τῆς λί-
θη τῶν ἀντιγραφῶν, — καθόσον κατὰ τὴν ἐποχὴν
δαίνην δὲν ὑπῆρχον ἐν χρήσει νὰ σημαῖα ἐκ-
φράσεως (segno di espressione) —, καὶ με-
τὰ πολλοὺς μόχθους περιστάσεις αὐτήν, κτηρη-
σας μίαν ἐκδοσιν, ἦτις θὰ μείνῃ μνημῖον
θαυμασίου τοῦ ὑπερόχου καὶ του. Τὰ ἐπα-
ναστασιακὰ γεγονότα τοῦ 1848 περιέλασαν καὶ τὸν
Βίνγκε, ὅστις ἐπὶ 30 ἔτη εἶχε ἀρμονίῃ τὸ
Stabat, ἄπερ τοῦ ὑπερῆκου δι' ἐπιστολῆς,
ὁ ἐπιστήθιος φίλος του, ὁ ἀκέραιος προση-
τάτης του, ὁ Φραγκόσκος Λιστ(1), ὅστις εἶχε
διαφορεθῆ ἐπὶ τόσα ἐτημητὰ θερμοκρατικῶς ὥσθιν
τὸ χειρόγραφον, ἄπερ αὐτῶς ὁ Βίνγκε τοῦ εἶχεν
ἀποστείλῃ, καὶ ὅστις ἀποτίθει νὰ τὸ ἐκτυ-
πώσῃ. Ἡ περὶ ἐκτυπώσεως ἰδέα αὕτη τοῦ
Λιστ ἔχρησε τὰ μέγιστα εἰς τὸν Βίνγκε, ἐ-
πιδοθέντι εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ κειμένου
μεθ' ὃ ἔξετασθῆ ἐν Λειψία(2).

Ἐν Βολωνίᾳ τὸ 1871 παρεσιόθη, διὰ πρῶ-
την φοράν ἐν Ἰταλίᾳ, ὁ «Λογεροῖν» καὶ τό-
σον κτενοδοσιασέν, ὅστε ὁ τότε δήμαρχος
ὠνήμασε τὸν **Διδασκαλον** τμητῆς ἔνθεν πολ-
λίτην Βολωνίας. Ὁ Βίνγκε ὑπερβαλόντως ἠε-
χαριστήθη καὶ μάλιστα ἐπαρηγορεῖται διὰ τὴν
τιμὴν αὐτήν. Ἴδου τί περὶ αὐτοῦ γράφει
εἰς τὸ **Ἀπομνημονεύματά του**: «Δι' αὐτοῦ
ὁ Ἰταλὸς ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἰδέα αὐτοῦ πα-
ραγωγικῆς ὄψεως εἶνε ἀκόμη ἀνεξάντλητος,
ὅτι οἱ μηχανικὲς κόλποι, εἰς ὃν τὸ ἰταλικὸν
πνεῦμα ἀνεγίνετο καὶ πάλιν μίαν ἔλθεισαν
τὸν κόσμον τοῦ ἔθους, εἶνε ἀκόμη ἰκανοὶ διὰ
μίαν τῶσαν εὐγενῆ παραγωγὴν, ὅστις μόνον
ὅστις γνωρίζῃ μόνος του νὰ δημιουργῇ με-
γάλα πράγματα, ἀποδίδεται τὸν ἑαυτόν του
ἐλεύθερον πάσης προκαταλήψεως, ὅστε νὰ ἀ-
ποδέχηται ὀκνηροῦς τὰ δημιουργήματα τοῦ ἄλ-
λου».

(1) Ἐξῆτος μουσουργός, θαυμάσιος κλειδομαγαλά-
της.

(2) STABAT MATER, MOTETS FÜR FIVE VOICE
A. CARPELLA, COMPOSITION VON PALESTRINA, MIT
VÖLTERLICH BEZEICHNUNGEN FÜR KLARINETTEN, OBOENEN
ODER AUFFÜHRUNGENS BINDERICHTET VON WILHELM
WAGNER.—

Ὁ Βίνγκε ὅστις κτενοδοσιασέν ἑαυ-
τόν τοῦ Ρισσίνι, ἔφησε πάντοτε διὰ τὸν
Βελλίνι ἀληθῆ καὶ μέγαν θαυμασιόν: «Ἀ-
γαπῶ καὶ τὸν Βελλίνι, ἡ μουσικὴ του εἶ-
νε ὅλο κάρδια, σφιχτὰ συνδεμένη μὲ τὸς
λέξεις. Ἡ μουσικὴ ἦν ἀποστρέφομαι εἰνε
ἐκείνη ἡ ἀόριστος, ἡ ἀσυνάρτητος, ἦτις πε-
ριφρονεῖ καὶ τὸ ποίημα καὶ τὴν σκηνοθεσί-
αν.»—

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν Ἰταλικὴν μουσικὴν ἀπο-
στρέφεται.

Ἡ **Νόρμα**, λέγει μεταξὺ ἄλλων τῶν ἔργων
τοῦ Βελλίνι, εἶνε ἐκεῖνο ἄπερ εἶχε ἀφθονο-
τάτην μελωδικὴν ἱκανοσύνην, συντηρομένην με-
τὰ τῆς βαθύτατης πραγματικότητος, τοῦ ἐσω-
τερικοῦ πάθους. Οἱ ἔχθροι τῆς Ἰταλικῆς μου-
σικῆς θὰ δικαιώσωσι τὸ μέγα αὐτοῦ ἔρ-
γον, λέγοντας ὅτι ὅμιλε εἰς τὴν καρδίαν, ἔ-
τι εἶνε ἔργον μεγαλοφυίας».

Ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ αὐτοῦ Βίνγκε πρὸς
τὸν Ἀρρήν Βότεν (*) τῆς 7 Ἰουλίου 1871 ἀπο-
σπόμεν νὰ εἴη: «Ὅταν ἠμῶδα τὴν ἀντίκασιν,
ἦν προεβίβην εἰς τὸν Βελλίνι ἡ μουσικὴ
τοῦ Βετόβεν, ὅτε παρίστη ἐν Παρισίῳ
εἰς μίαν πρότην ἰταλῆ ἀκρόασιν ἰδιόγραφον
νὰ ἐκτιμῶ τοὺς ἰταλοὺς μουσουργοὺς...». Ἀλλο-
θεν γὰρ λέγει: «... θὰ ἴδομεν ὅτι παρὰ τὸ
Βελλίνι ὑπάρχει ἡ καθαρὰ μελωδία, τὸ φ-
σμα τῶσαν εὐγενῆ καὶ ὄρατον. Δὲν εἶνε ἄμετρη-
τον νὰ κεραικῆ τις τὸν οὐρανόν, προση-
τὸ νὰ κατακλιθῇ, ἵνα εὐδοκίῃ καὶ ἠμνησίῃ
εἰς τοὺς γερμανικοὺς συνθέτας τὴν ἰδίαν τῶν
μελωδιῶν αὐτῶν, καὶ ὅμοιον τρόπον τοῦ νὰ
μεταχηρίζονται τὸ ἔσμα».

Ὁ Βίνγκε ἀποβλέπει πάντοτε ἵνα εἰς τὴν
δραματικὴν ὑπόστασιν τοῦ κειμένου ἀναπα-
ρηγήσῃ τὰς καὶ πραγματικῆς ἐκφράσεως.

Ἐν τοῖς ἔργοις του ὑπάρχουσι πάντοτε ἀλ-
ληλόμενοι ἡ ποίησις, ἡ μουσικὴ, ἡ δράσις
τῶν προσώπων, καὶ ὁ σκηνοτικὸς δεικτισμός.

Γράφον τῆς ὑποθέσεως τῶν μελοδραμάτων
του, — ὡς γνωστὸν, ἦτο ὁ ἴδιος καὶ συγ-
γραφεὺς τῶν ὑποθέσεων libretti —, ἔσμεν χρη-
σιν σχεδὸν πάντοτε μυθολογικῶν τοιοῦτων,
καὶ ἠναγκάσθη τὸ ἀνατῆσαι αὐτὰ, διὰ νὰ μὴ
ὑπαίσι, ὡς οἱ ἄλλοι εἰς τὸ παρελθόν, τοῦ
νὰ ἴδωσι τὰ πρόσωπα τοῦ μελοδραματοῦ, ἄ-
νετα ἐν τῷ πραγματικῷ βίῳ ἡμετέρῳ.

Ὁ Catulle Mendès, θαυμαστής τοῦ Βίν-
γκε, ὅστις ἀποφαινεταί περὶ αὐτοῦ: «εἶνε μέ-
γας ποιητὴς καὶ μέγας μουσουργός, διὸ καὶ
εἰς τὰ ἔργα του ὑπάρχουσι πολλὰ θαυμασία
θέματα, ἅτινα εἶνε ἡ μουσικὴ ἐκφράσις τῶν
ποιητικῶν ἰδεῶν, ὡς εἶπεν ἀνωθεύουσι».

Νομίζει τις ὅτι ὁ Ἰωσήφ Ματσίνη ἐν τῷ
ἔργῳ αὐτοῦ «Φιλοσοφία τῆς Μουσικῆς» προ-
βιβάνετο τὴν ἰδέαν ἐνὸς ἰσχυροῦ νεωτεριστοῦ

(*) Στρεφόμενος ἰταλὸς φιλόλογος καὶ μουσουργός.

μουσουργοῦ. «Ἡ μουσικὴ εἶνε ἀδύνατος...
Εἶνε νόμιος ἀναπόφευκτος καὶ δι' ὅλα τὰ πράγ-
ματα, ἐκδοκίσις, ἐποχῆς τινος, ἐκτασίσις/καὶ
ἐπίρα. Ἐνταύθινα εἰς τὸ πνεῦμα νὰ μαν-
τεύη καὶ νὰ ἀντιγῆ τὸ μουσικόν.»

Ὁ Βίνγκε εἰσήγαγεν εἰς τὸ μελοδραμα
πλείστοις νεωτερισμοὺς, ἢ μᾶλλον ἐμάρτυσεν
αὐτὸ κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀνιλήψην καὶ
χρῆσιν, εἰς τρόπον ὅστε νὰ φαίνεται εἰς τὰ
ὄμματα τῶν θεατῶν ὡς ἀληθῆς τι γεγονός.
Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς κτερίνεν ἵνα ἡ μουσικὴ
συμβάλῃ μετὰ τῆς
ποιήσεως, καὶ τοῦτοδ-
κριβῶς εἶνε ὁ μεγα-
λήτερος νεωτερισμὸς
αὐτοῦ εἰς τὸ μουσικὸν
δρῆμα. Ἐκτὸς τούτου
μεταχηρίσθη τὴν μου-
σικὴν καὶ τὴν ὀρχή-
στραν, ὅ μόνον ἵνα
συμπληρώσῃ τὴν ἐκ-
φράσιν τῶν λέξεων,
ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ χρο-
ματίσῃ μίαν σκηνί-
αν, νὰ προκαλέσῃ ἐν
αἰσθησίᾳ. Ἐξ ἵναι τῶν
ἔργων του, συμπερι-
μὲ τὸς ἀπαιτήσεις τῆς
ἐποθέσεως περιώρισε
τὴν χρῆσιν τῶν χο-
ρῶν, ἐπὶ δὲ ὅπου
ὑπάρχουσι τοιοῦτοι,
προσέδωκεν αὐτοῖς
τὴν φωνικότητα, δημιουργῶν οὕτω χορῶν ἀ-
ριστοτεχνήματα.

Η ΦΑΙΔΕΣΤΟΣ

Ἐκ πολλῶν ἀποσπασμάτων **δηγούντων θεμά-
των**.

Ἐπρος νεωτερισμὸς εἰσαχθεὶς παρὰ τοῦ Βίν-
γκε εἶνε τὸ leit-motiv, **μήτηρ-μελωδία**, **κύ-
ριον θέμα**, ἡ ὁδοῦστρον καὶ ἐκφρασιακώ-
τερον ὅπως ὠνήμασαν αὐτὸ οἱ ἰταλοὶ **δηγούν
θέμα** (tema conduttore).

Τὸ leit-motiv δὲν εἶνε ἐπινοήσις τοῦ με-
γίλου τῆς Λειψίας διδασκαλοῦ ἐν τοῖς ἔργοις
τοῦ Méhul, Méγγρο, Βερλιόζ, καὶ ἄλλων ὑ-
πάρχουσιν ἔτη αὐτοῦ.

Τὴν ἡμῶσαν ὑπαρξὴν αὐτοῦ ὁ Βίνγκε ἀ-
τήρησεν εἰς πάντοτε ἐπιστήμη, προσδίδων αὐ-
τῷ σπουδαιότητα καὶ ἐπιφροσὴν ἐπὶ τῶν με-
λοδραμάτων, διδάχθεις τὸν τρόπον παρὰ τοῦ
Weber.

Τὸ leit-motiv εἶνε ἡ μουσικὴ προσώπο-
ποίησις, ἡ μουσικὴ παρουσίασις καὶ ἀπευ-
νόσις ἐκῆστου ἠρώτου προσώπου τοῦ μελο-
δραματοῦ. Εἶνε ἡ μουσικὴ ἐκτεφρασίσις τοῦ
αρχιτήρου τῶν αἰσθημάτων, τῶν ἔργων, τῶν
χαρακτηριστικῶν, τῶν γεγονότων, ἐκῆστου προ-
σώπου, ἀνιλόγιος τῆς σπουδαιότητος αὐτοῦ
τῷ μελοδράματι.

Πρῶτος ὁ Weber (*) παρίσχει θετικὴν καὶ
συγκεκριμένην μορφήν εἰς τὸ **θέμα** ἐν τοῖς
περιφήμοις αὐτοῦ **εἰσαγωγαῖς** (Ouvvertures),
ἐκτεφρασίσις νὰ συνανῶσῃ καὶ συνδῶσῃ ἐν ἐ-
κῆστῃ αὐτῶν τὰ σπουδαιότερα μουσικὰ τεμά-
χια τοῦ ἔργου εἰς ὃ ἐκῆστι ἐκφρασίμενον πρὸς
παισιωσύνην διὰ τὸ ἀκροτήριον.

Καὶ ὁ Βίνγκε, ὅστις ἴαν ἐθαίμαξε τὸν
συνθέτην τῆς **Ἐδρῶνθης**, ἔσχε τὴν εὐτυχί-
αν νὰ εἰσαγάγῃ τὴν χρῆσιν αὐτοῦ κατὰ τὸ
ἑκδοκίσιμα τοῦ Βίνγκε, ἵδαν λαβοῦσαν πλήρη
καὶ τελείαν ἐφαρμογήν ἐν τῇ **Τετραλογία**
καὶ τῷ **Παρισιά**. Ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῖς

πρόημα ἐκφρα-
σιστικῶν μεταμορφώ-
σεως (transfor-
matione) καὶ ὁ-
περθέσεως (so-
narratione) τῶν
θεμάτων, εἰς
τρόπον ὅστε, ἐν
ᾧ ἐπίστα μέρος
τι, ἐκ πρώτης
ἀφῆτος, φαίνεται
ὡς ἄρνητικὴ λε-
πτομέτρη, ἀνευ
ἀποστροφῆς ομο-
ποῦ, ἀποδεικνύο-
νται ἀκολουθῶ-
ντα μεταπροσώπων
ἔξῆσιν, σύνθε-
σις ἀπορρίπουσα

ἐκ πολλῶν ἀποσπασμάτων **δηγούντων θεμά-
των**.

Τὸ θέμα ἰατῶν χρησιμεῖται πρὸς ἀναγνώ-
ρισιν καὶ περιγραφήν ἐκῆστου προσώπου τοῦ
μελοδραματοῦ, καὶ εἰσθῆς ὡς ἀκούσμενον αὐ-
τῷ, ἀμῆσως κτενοῦσμενον, ὅτε ὅτι θέλει ἐρ-
φανισθῆ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὅτε ὅτι πρόκειται
περὶ τοῦ προσώπου ἐκῆστου εἰς ὃ τὸ θέμα
ἀναφέρεται.—

Ἐν τοῖς **Διδασκαλοῖς** Ἀκτίδης ἐπὶ παρα-
δείγματι ἀπαντῶσι τὸ ἔξῆς θέματα: τῶν **δι-
δασκάλων**, τοῦ **γεννωμένου ἔρωτος**, dell'ar-
dore impaziente, τῆς **ἐξομολογήσεως τοῦ
ἔρωτος**, τῆς **ἡρεμίας τῆς θερινῆς νυκτός**,
τοῦ **ὄνειρου**, τῆς **καλωσύνης τοῦ Χάνς Σάξ**,
τῆς **παραισθητικῆς** του ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῆς **Εὐ-
ας**, κ.τ.λ.

(*) Ἐστὶν τὸ τίτλος

Στίχοι Α. Γ. ΚΑΝΔΕ 8. 8.

(*) Γερμανὸς μουσουργὸς ἀνιλόγιος διδασκαλὸς μελοδραμα-
τοῦ, ΠΥΡΕΝΑΙΟΤΗΣ, ΠΑΡΙΣΙΑ, **Ἐδρῶνθης**, **Ὀδερῶν**,
Ἰταλ. ἀποκλήσιμα αὐτοῦ — OVERTURES—

ΑΤΤΑΛΟΣ Ο Α΄ (*)

Ἡ κατά τῶν Γαλατῶν νίκη αὐτοῦ. Ἡ εἰς βασιλεῖα ἀνακηρυξίς αὐτοῦ.

Τὸ ἀρχαῖον μὴ κ. Ἀττάλου Καρομένηον.

Εὐμένην τὸν Α΄ διεδέχθη ὁ ἑξαδελφεὸς του Ἀττάλος ὁ Α΄, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ὁποῖου τὸ Περγαμηνὸν Κράτος ἔχει νὰ δεῖξῃ τοὺς μεγαλειότερους πολέμους. Ἰδίως τοὺς κατὰ τῶν Γαλατῶν, τὰς μεγαλειότερας κτήσεις καὶ τὴν ἰδρύσιν τῆς περιουσίμου βιβλιοθήκης μεταξὺ πολλῶν ἄλλων μνημείων.

Ἡμεῖς ἐνταῦθα θὰ ἀναφέρωμεν μόνον τὸν κατὰ τῶν Γαλατῶν πόλεμον.

Ἀττάλος ὁ Α΄ καθὼς ἀνέλαβε τὴν ἡγεμονίαν τοῦ Περγαμηνοῦ Κράτους, ἀμέσως ἐξυκολούθησε τὸν κατὰ τῶν Γαλατῶν ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον ἐμελλε νὰ ἀρχίσῃ ὁ Εὐμένης, τὸν ὁποῖον ὅμως δὲν ἐκράτησεν συνεπείᾳ τοῦ θανάτου του. Καίτοι ὁ Ἀττάλος εἶχε νὰ πολεμήσῃ μετὰ λαοῦ λίαν μαχητοῦ, ἐν ταῦτοις δὲν ἀπειθοῦνθη, ἀλλ' ἐπολέμησε μετὰ γενναϊότητος, νικήσας τοὺς Γαλάτας κατὰ κράτος πῆς διαφόρους μάχας, καταδιώξας συνάμα αὐτοὺς πέραν τοῦ Ταύρου καὶ οὗτο ἢ χώρα τῆς Μικρασίας ἀπὸ τὴν ἑνὸς φοβεροῦ λαοῦ χάρις εἰς τὸν ἀνδρείον Περγαμηνὸν βασιλεῖα Ἀττάλου τὸν Α΄.

Δυστυχῶς λεπτομερεῖς περὶ τῶν μαχῶν τούτων δὲν ἔχομεν· οὔτε ὁ Πολύβιος, ὁ τῶσον ἐνήμερος εἰς ἄλλας μάχας, ἀναφέρει· ἀλλ' ἔξ ὅσων γνωρίζομεν ἐκ τῶν ἀνακαλυφθέντων ἐπιγραφῶν, μάχαι ἐγένοντο παρὰ τὸ Λύκαδρον καὶ παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Καῖκου. Δυνάμεθα δὲ νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ μετὰ τῶν Γαλατῶν πόλεμος ἦτο μάχας καὶ λίαν καταστροφικὸς διὰ τοὺς Γαλάτας, ἰδίως ἢ παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Καῖκου ποταμοῦ μάχη (τὸ 230 π. Χ.).

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΤΤΑΛΟΥ ΝΙΚΗΣΙΣ ΜΑΧΗΣ.
ΤΟΛΙΣΤΟΓΙΟΥΣ ΓΑΛΑΤΑΣ ΠΕΡΙ ΠΗΓΑΣ
ΚΑΥΚΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ ΑΘΗΝΑ.
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΤΤΑΛΟΝ, ΕΠΙΓΕΝΗΣ ΚΑΙ ΟΙ
ΗΓΕΜΟΝΕΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΙ ΟΙ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΑΜΕΝΟΙ
ΤΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΓΑΛΑΤΑΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΟΧΟΝ
ΜΑΧΑΣ ΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ ΕΣΤΗΣΑΝ ΔΙ' ΑΘΗΝΑ
ΑΘΗΝΑ, ΝΙΚΗΦΟΡΑ, ΥΠΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΒΙΘΥΝΟΥΣ

(*) Ἐπιγραφαὶ ἐκ τῆς ἀρχαίας ἱστορίας τῶν Ἀτταλίδων.

ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΑΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΛΥΚΑΔΡΟΝ ΜΑΧΗΣ.

Ἡ νίκη αὐτῆ τοῦ Ἀττάλου παρήγαγε μέγαν ἐνθουσιασμὸν εἰς ἅπαντας τοὺς λαοὺς τῆς Μικρασίας.

Ἡ ἀνέλπιστος αὐτῆ ἐπιτυχία τοῦ Ἀττάλου, ἐτίμησε διαφοροτρόπως αὐτὸν καὶ τοῦ ἐδόθη ὁ τίτλος τοῦ βασιλέως, τὸν ὁποῖον οὔτε ὁ Φίλιππος οὔτε ὁ Εὐμένης ἐτόλμησαν νὰ κέρωσιν ὡς τοῦτο μανθάνομεν καὶ ἐκ τοῦ Πολύβιου «Νικήσας μάχη Γαλάτας, ὁ βασιλεύων καὶ μαχητότατον ἔθνος, ἦν τότε κατὰ τὴν Ἀσίαν, ταύτην ἀρχὴν ἐποιήσατο καὶ τότε πρῶτον αὐτὸν ἔδειξε βασιλεῖα» καὶ ἐκ τοῦ Σιρόβωνος «ἀνηγορεύθη βασιλεὺς πρῶτος νικήσας Γαλάτας μάχη μεγάλη» (π. 4, 2.)

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω πᾶς τις δύναται νὰ φαντασθῇ τὴν σπουδαιότητα τοῦ κατὰ τῶν Γαλατῶν πολέμου, τὴν τιμὴν τοῦ Ἀττάλου, ὅστις ἔπειτα ἐτιμάτο ἰσοθέως καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ γοήτρου τοῦ Περγαμηνοῦ Κράτους.

Μετὰ τὰς νίκας ταύτας ὁ Ἀττάλος εἰς ἐνδείξειν τιμῆς ἐπιδικώρθησεν «ἐρασιτελεῖς τὰ τέμενος ναὸν τε καὶ στοαὶς λευκαίθνας» τὸ ἐν τῇ Γαλατικῇ πόλει Πεισινοῦντι, τοῦ ὁποῖου τὸ οὐρανόθεν πρῶτον ἀγαλμα τῆς θεᾶς οἱ Ρωμαῖοι «μεταπεμφάμενοι κατὰ τοὺς τῆς Σιβύλλης χρησμούς» εἰς Ρώμην (Σιρ. β. 5, 3.)

Ὁ Ἀττάλος ὅχι μόνον ἐπιδιόρθησεν τὸν ναὸν τούτον, ἀλλ' ἔκτισε καὶ ἄλλον τοιοῦτον πλησίον τῆς Περγάμου ἐπὶ μετὰ κρημνῆς τοῦ Ἀσπορηνοῦ ὄρους (Γροῖν δάγ) Μαριόνη-καλὴ ὄνοματι, ὅστις ἀνωσάφη τελείως κατὰ τὴν προσαρτεθεισοῦσαν περίοδον τῶν ἀνασκαφῶν Περγάμου ἐπὶ τοῦ καθηγητοῦ κ. Α. Couze καὶ τοῦ ἀρχιτέκτονος κ. P. Schachmann τοῦ ὁποῖου ἀνεκαλύφθησαν πάντα σχεδὸν τὰ ἀρχαιολογικὰ ἀντικείμενα μετὰ τινῶν ἐπιγραφῶν ἐκ τῶν ὁποῖων ἀποδεικνύεται ὅτι ἐκτίσθη εἰς τὴν θεὰν μητέρα ἐπὶ Ἀττάλου τοῦ Α΄.

Πέγραμος ΓΕΩΡ. Κ. ΧΟΝΔΡΟΝΙΚΗΣ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΓΡΑΒΙΕΡΩΝ

Ἐπὶ μᾶς τῶν γραφικωτέρων τοποθεσιῶν τοῦ Δελφινάτου, ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὀψηλοῦ βράχου, ἠνωρθοῦντο πρὸ πενήκοντα ἐτῶν τὰ μεγαλοπρεπῆ ἑρείκια ἀρχαίου πύργου ἐγκαταλειμμένου πρὸ ἐνὸς αἰῶνος. Ἡμεῖς νυνὶ ξένος τις ἐγένετο κάτοχος τούτων τῶν καταστραμμένων καὶ ἐτοιμοσφάκτων τοίχων· ὑπὸ τὰς διαταγὰς του οἱ τοῖχοι καθαιρεθέντες ἐξηφανίσθησαν μετ' ὀλίγον ὑπὸ τὴν σκαπάνην τῶν κρημνιστῶν καὶ εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀρχαίου πύργου, τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ ἐχορησίμευεν ἕως τὸ ἄστυλόν τῶν πτηνῶν, εἶδον νὰ ἐγείρηται ὀλίγον κατ' ὀλίγον νέα κατοικία ὑπενθυμίζουσα διὰ τοῦ ὅψιμου τῆς τῆς εὐρείας οἰκοδομῆς τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ αἰῶνος. Τὸ τοιοῦτον ἠήθησε κατάλληλως διὰ τὰ περὶ μέρη· ἐλευποῦντο τὰ ἑρείκια ταῦτα τὰ τόσον ποιητικῶς κεκαλυμμένα ὑπὸ κισσῶν καὶ ἀγριοροδῶν, ἀκόμη καὶ τὰς πενήκτους κρημνὰς τῶν γλαυκῶν, αἵτινες ἐξέφευγον καθ' ἑκάστην ἐσπέραν ἐκ τῶν σκοτεινῶν τούτων τοίχων διὰ νὰ διασκορπισθῶσιν εἰς τὴν σιγὴν τῆς κοιμημένης ἐξοχῆς. Ὅλοι οἱ μῦθοι οἱ συνδεδεμένοι μετὰ τὸν καιρὸν τούτων πύργου, ἐφαίνοντο ὅτι ἐμελλον νὰ ἐλλίπωσι διὰ παντός, καὶ αἱ ἀγαθαὶ μύμαι κλώθουσαι τὴν ἀτρακτὸν τῶν δὲν ἠδύνατο πλέον τοῦ λοιποῦ νὰ δεῖξωσιν εἰς τοὺς ἐγγόνουσι τὰ μεγαλοπρεπῆ ἑρείκια τῆς ἀρχαίας οἰκοδομῆς, ἐν ἣ κατόχιστέ ποτε ἡ εὐγενὴς δέσποινα τῶν Γραβιέρων. Ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὴν διηγοῦντο κατὰ τὰς ἐσπέρας τὴν τρομερὰν ἱστορίαν τῆς δυστυχῆς συζύγου τοῦ σκληροῦ δεσπότη Ἰωάννου τῶν Γραβιέρων, ὅστις εἶχε κλείσει τὴν σύζυγον αὐτοῦ εἰς σποσεινήν εἰρητὴν ἄου ἢ δυστυχῆς εἶχεν ἀποθάναι ἐκ τῆς κείνης. Ἀποκαίρουσιν καί-

ρὸν ἢ σκιά τοῦ θύματος ἔλεγον ὅτι ἐπλανῶτο ἐπὶ τῶν ἐτοιμοσφάκτων τοίχων καὶ ὅτι εἰς κύκλον δέκα λευγῶν πάντες ἐπίστανον εἰς τὴν καιρὴν ταύτην παράδοσιν τῆς χώρας.

Ἡ ἱστορία αὐτῆ εἶχε δώσει εἰς τὰ ἑρείκια εἰδὸς τι δόξης· ἐπίσης αἱ περιηγηταὶ κατὰ τοὺς σταθμοὺς τῶν εἰς τὰς θεομῆς πηγὰς τῶν κέρως δὲν παρελείπον νὰ ἐρχῶνται εἰς ἐπίσκεψίν των. Ἐννοεῖ λοιπὸν τις τὴν λύπην τῶν κατοίκων τῶν γειτονικῶν χωρίων ὅταν ὁ μαρκήσιος de Beauvine καθάρησεν ἐξ ὀλοκλήρου τοὺς μεμαρσιμένους τοίχους τῶν Γραβιέρων.

Ἐάν ἀκόμη ὁ νέος πριγκιπέας εἶχε φαιδρῶν τινα ἐμψύχωσιν εἰς τὴν χώραν θὰ τῷ συνεχώρουν εὐκολώτερον τὸν βανδαλισμὸν του, ἀλλὰ ἀπὸ πρώτας μέχους ἐσπέρας τὸ πᾶν ἐφαίνεται κοιμημένον τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου εἰς τὸ ἰσοτερον τῆς πλουσίας ταύτης κατοικίας ἐντὸς τῆς ὁποίας οὐδεὶς εἰσερχοῖται ποτέ. Ὁ μαρκήσιος εἶχε ἐκεῖ μόνος μετὰ δύο ὑπηρέτων, ἐνὸς γερωνικοῦ ζεύγους ἀφωσιμένου ψυχῆ τε καὶ σώματι εἰς τὸν παράδοσον τούτον κύριον. Ἦτο ἀνήρ προῖκου τριάκοντα πησάρον ἐτῶν· ἡ κόρη του προῖκος λευκανθείσα εἶδεν νὰ ἐπιθέσῃ τις ὅτι μεγάλα συμφορὰ εἶχον ἐπέλθῃ εἰς τὴν ζωὴν του. Εἶχε θυγατέρα μονογενῆ ἣτις ἤρρετο κατ' ἔτος νὰ διέλθῃ τὰς διακοπὰς τῆς εἰς τὸν κύριον. Τότε μόνον ὅποτεν ἡ Βαλεντίνη ἤρρετο, ἡ μελαγχολικὴ κατοικία ἐφαιδρύνετο ὀλίγον διὰ τοῦ μειδιάματος τῆς ὄραίας ταύτης παιδείας, ἣτις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ ἀκόμη τὴν ἀπελπίσιν τοῦ δυστυχῆος πατρὸς τῆς.

Λιγούνται ὅτι ὁ κύριος de Beauvine εἶχε χάσῃ τὴν σύζυγον του εἰς περιστά-

σεις φρικώδεις: τρία έτη μετά τοίς γάμοις των, τό νεαρόν ζεύγος φτασίειδεν εν ες την Ρωσίαν ότε πυρκαϊά έξερράγη εις τό ξενοδοχείον όπου διάκεινον.

Η Μαρκησία de Beauvive θέλουσα νά σώση τό τέκνον της είχε καλή ζύωσα και ή σύζυγός της σχεδόν τραλλός, φοβούμενος αναμφιβόλως νά επανέλθη μόνος εις την οικίαν, όπου είχε γνωρίσει τόσον εύτυχείς ήμάς απέφυγε την προγονικήν κατοικίαν διά νά καταφύγη εις άγνωστον χώρον όπου θά ήδύνατο καλύτερον νά θάψη την θλίψιν του.

Επί δεκα τέσσαρα έτη έζησε τοιούτοτρόπως μεμονωμένος, μακράν του κόσμου. Άλλ' ότε ή Βαλεντίνη έγένετο δεκαεπταίτης και εγκατέλειπε διά παντός τό μοναστήριον όπου είχε ανατραφεί, ή κόρη de Beauvive έννόησεν ότι ήρθε νά εγκαταλείψη ταύτας τάς συνηθείας του και άπεράσισε νά έξέρχηται συχνά μετά της νεαρής κόρης. Έκαστε τοίς έίδον όμοιά έπίσκεψις εις μακρούς περιπάτους εντός του δάσους, ή αναρριχόμενοι τάς άποκρήμονας όδούς των λόφων, ή βυθιζόμενοι εις τάς σκιεράς άτρακτιδας και τάς μακράς διόδους τάς οδηγούσας προς τόν πύργον. Όταν περιεφέροντο εις τόν περίβολον, όταν έπαύσανται τάς έξδρομάς εις τά όρη, ή Μαρκησία ώμίλει άκαταπαύτως εις την Βαλεντίνη περί της μητρος εκείνης την όποιαν μόλις αυτή είχε γνωρίσει και ήτις είχε άποθάνει διά νά την σώσει. Ουδέποτε θά ήδύνατο άρκούντως νά έρωτησώ τάς άρετάς της, τό κάλλος της και τά θάματα της.

Ενφάντοίς της τόσον άγαπητόν όνομά της, ή φωνή του έτρεμεν, οι άφθαλμοί του καθίσταντο όργιά εκ των δακρύων, άλλ' ουδέν τή έπρόσβλεπε περισημειών έντύπωσιν όσον ή όψη της θαυμασίας εικόνας της προσφιλούς εξαφανισθείσης. Καί' έκάστην φοράν μετ' αύθόουσας συγκινήσεως συνείδηζε την θυγατέρα του νά προσπεινίξη την εικόνα ταύτην και ή Βαλεντίνη διατρέπατεν εύσεβώς εντός της καρδιάς της την άνάμνησιν ταύτης της συγκινητικής και βαθείας θλίψεως, την όποιαν μάτην προσπαθεί νά παραγοήση.

Ημέραν πινά ή κόρη de Beauvive προσκληθείς αίφνιδίως εις Παρισίους διά νά κανονίσω επείγουσαν ύπόθεσιν, άνήγαυραν εις την Βαλεντίνη ότι θά την άφηγη μόνην επί μίαν έβδομάδα υπό την φύλαξιν της Ροζαλίας και του Φραγκίσκου τών δύο πιστών ύπηρετών του. Έπειτα πρό της άναχωρήσεός του ή Μαρκησία έδωσε μακράς οδηγίας χαμηλοφώνως εις τοίς ύπηρέτας.

Την έταύριον της άναχωρήσεως του πατρός της ή Βαλεντίνη περιεφέρετο περίξ τού πύργου ότε διά του ύελαίου του φωτίζοντος την κλίμακα τών μαγειρείων παρητήρησε την Ροζαλίαν άναβαίνουσαν μετά κότου τάς βαθμίδας και κρατούσαν μέγα κίνιστρον πλήρες προσημναιών της τραπέζης.

Παρίεργος ή δεσποινίς de Beauvive έπλησίασε την γοσιάν και την ήρώτησεν εις ποίον έμελλε νά φέρη τό γέννημα τούτο. Πολλάκις ήδη είχε παρατηρήσει παρομοίως προσημναιάς χωρίς νά τολμήσω νά έρωτήσω κανένα.

Η Ροζαλία έταράχθη όλίγον και άπήνησε διά τόνον συσπληνόμενου ότι αι προσημναιαι αύται ήσαν προσημναιαι διά πτωχήν άσθενή.

Πώς! έπήρσεν τις τά περίξ τών Γραβιέρων άσθενής την όποιαν ή Βαλεντίνη δέν έγνωρίζε!

—Άλλά θέλω νά μεταβώ μαζί σας πλησίον αυτής, έδήλωσεν ή νεαρά κόρη.

—Είναι αδύνατον! άνέκραξεν ή Ροζαλία γυνομένη ένθροιά ώς μήκων. Ο κόσμος μαρκησίας δέν τό θέλει.

Η Βαλεντίνη νομίσασα ότι έπρόκειτο περί προσώπου προσβεβλημένου υπό μεταδοτικού νοσήματος ουδόλως έπέμενεν. Έγνώριζεν ότι ή πατήρ της τή άπηγόρευεν αύστηρώς νά εκτίθεται εις παρομοίως περιστάσις και δέν ήθελε νά τή προσενήσω άνησυχίαν.

Η δεσποινίς de Beauvive διημέθην τότε προς τό χωρίον με την πρόθεσιν νά κάμη μακράν έξδρομήν εις τά περίξ, άλλ' άπροσδόκητος και χωρίς την ήνάγκασε μετ' όλίγον νά επιστρέψη άπενομένος εις τόν οίκον. Τά παραθεωρήματα του πύργου άσθόμενα υπό του μηνιάδους άνήγον έκτίτων μετά σφοδρότητος. Η Ροζαλία

πρό όλίγον είχε έξέλθει. Ο Φραγκίσκος άτηροχλείτο εις τόν σταύλον εύθεθείσα μόνη εντός της οικίας ή Βαλεντίνη έσπευσε νά κλείσω ή ίδια όλα τά παράθυρα.

Αναβάσα εις την άνωτέραν άσθρήν ή δεσποινίς de Beauvive διήλθε πλησίον της θύρας της κλίμακος της φρουράς εις τά ύπόστεγα δωμάτια και πάριστα άνομήσθη ότι κατά την παιδικήν της ηλικίαν είχε συχνά διπλώσει την επιθυμίαν νά ίδη ταύτα τά ύπερβα και ότι την άδειαν ταύτην την είχε άσρηθή πάντοτε ή πατήρ της. Ο μαρκησίας έπροσημνίζετο ότι τά δωμάτια εκείνα κατοκούντο υπό ποικίλων, γυμνασίων, εκτίδων και ότι ή Βαλεντίνη αναμφιβόλως θά έφοβείτο πολύ εν τώ μέσω όλων αυτών των άρχειων ζώων. Η μικρά κόρη είχε πιστεύσει την πρόφασιν ώς αληθή, άλλ' οι μύθοι ούτοι δέν ήσαν πλέον διά μεγάλην γέννα δεκαετία έτών! Πάντοτε ή μυστηριώδης θύρα ήτο κεκλεισμένη διά διπλής στροφής ταύτην την ήμέραν εξαεστώς ή κλεις είχε λησμονηθή εις τό κλειθρον. Η Βαλεντίνη είχε λίαν εύνοικήν την περίστασιν διά νά έπωφεληθή και έσπευσε νά αναβή την κλίμακα.

Καί' άρχάς έξεπλάγη υπό της πολυτελείας ήτις έξείλιστο περίξ αυτής. Πυλώνι τάπητες έκάλυπτον τάς βαθμίδας και οι τοίχοι του δωματίου έξηφανίζοντο υπό τό πλούσια γυαφωδή καταπτάσματα. Φθάσασα επί της άνωτάτης βαθμίδος ή νεαρά κόρη ήγειρε διά τρεμούσης χειρός τό εξ άνατολικού ύρίσματος παρατέτασμα της θύρας. Λίαν έκκαλυγμένη παρητήρησε τότε αντίπαλαμον φιλοκάως έκπλωμένον και εις τό βάθος επί μιας τραπέζης άνεγνώρισε τό κίνιστρον της Ροζαλίας περίχον τό ύπόλοιπον γένματος.

Δύο θύραι κεκαλυμμένα διά μεταξίνων παρατετασμάτων έκαινο άπέναντι του παραθύρου άστραταί διασχίζουσαι την στιγμήν ταύτην τόν ούρανόν έρωπίζον δι' άπαισιου φωτός τό παραδοξον τούτο δωμάτιον. Η Βαλεντίνη διηρωτάτο εάν θά έτόλμα νά εξακολουθήσω την επιθεωρήσιν της, ότε φωνή γλυκερά και κλαυθμηρά προερχομένη εκ του γει-

τονικού διαμερίσματος έψηθέσεν εύρωπώς.

—Είσαι σύ καλή μου Ροζαλία!

Η δεσποινίς de Beauvive ένόμισεν ότι άπήρξε παίγιον ηγασίας: ήμινε προς στιγμήν καθήλωμένη επί της θέσεώς της ώς άπολαυμένη.

—Εισέλθετε λοιπόν, έξηκολούθησεν ή φωνή, ήρόρεσα την προσπαθία μου!

Η Βαλεντίνη παρημένη εκ φόβου έπλησίασε και ήρώτην ήσυχώς την θύραν παραδοξον θέαμα παρουσιάσθη εις τοίς έκτεπληγμένους όφθαλμούς της. Εν τώ μέσω δωματίου έξαιρέτου κομψότητος επί κλίνης κεκαλυμμένης εκ λευκού άτλαζωτού μία άνδραπήνη μορφή έκαιτο εν τώ μέσω δαντελλών και μετάξης. Τίς ήτο ή σκελετός όστος του όποιου δέν έβλεπεν ουδόλως τό πρόσωπον: όδοξήσους προσώπις άπέκρυπτεν όλοτελώς τά χαρακτηριστικά του. Οι καρποί και αι χείρες του ήσαν άπογεγενηνομένοι των σαρκών και συνισταμένοι υπό φρικωδών ούλων.

Παρατηρούν την Βαλεντίνην διά του άνογματος της προσπαθίας τό δυστηγές πλάσμα έξέβαλε φωνήν σπαρακτικήν και περιτολίχθη ζωηρώς εντός των παρατετασμάτων του, διακάσσον αυτήν νά φύγη. Τετρομαγμένη ή νεαρά κόρη παρατηρεί χωρίς νά έννοη... Αίφνης... ένόμισεν ότι έμάντευσεν... Η γυνή αυτή την όποιαν τά φρικτά έγκαύματα είχαν παραμορφώσει διά παντός δέν ήτο ή μητήρ της την όποιαν έπίστευε νεκράν πρό δεκαπέντε έτών... Ναι, άλλοίμονον! ήτο λοιπόν αυτή ή εύγενής μάστιγ της μητρικής στοργής ήτις άνέμενεν εν μέσω φοβερών βασάνων θάνατον βραδέως επερχόμενον...

Η Βαλεντίνη ώλόβυζεν ήδη εις τοίς πόδας της κλίνης ταύτης των θλίψεων. Α! διατί νά την άφήσωσι νά πιστεύη ότι ήτο όφρανή εν ή είχεν άκόμη την εύτυχίαν νά κάττηται την καλύτεραν τών μητέρων; Εάν δέν ήδύνατο πλέον νά ίδη τοίς προσφιλεις χαρακτήρας της, ή ψυχή της δέν ήτο πάντοτε ή ίδια, διατί νά την έχωσι στερήσω της επικοινωνίας μετ' αυτής; Πόσον ή άποστολή της θά ήτο γλυκερά εάν τή έδίδετο ή άδεια νά περιβάλλη διά φροντίδων και αγά-

της τούτου το δυνατὸς ὄψιμα!

Ἀλλὰ ἡ θέλησις τῆς μαρκησίας ὑπερῆς ὄψιμα. Ὅσα μετὰ τὴν πυρκαϊάν ἡ δυνατὴς γυνὴ εἶδεν ἑαυτὴν καταδικασμένην νὰ ζῆ εἰς τοιαύτην φρικώδη κατάσταση συνήγετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Γαλλίαν μὲ τὸν μόνον ὄρον ὅτι θὰ ἀνήγγελλον τὸν θάνατόν της εἰς τοὺς γονεῖς καὶ φίλους της καὶ ὅτι θὰ ἐκταπτετο διὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς της ἐντὸς πύργου ἀγνώστου εἰς πάντα. Ὅσον διὰ τὴν θυγατέρα της δὲν θὰ τὴν ἐβλεπέ ποτε. Ἡ κυρία de Beauvine δὲν ἤθελε νὰ λυτῆ τὴν νεότητά της Βαλεντίνης διὰ τοῦ θεάματος τῆς ἀθλίας καταστάσεώς της.

Μόνος ὁ μαρκησίας καὶ οἱ δύο ὑπηρεῖται της ἐγνώριζον τὸ παράδοξον καὶ φρικώδες τοῦτο μυστικῶν καὶ ὁ κύριος de Beauvine ὑπέφερε διπλῶς ἴσως, διότι ἦτο ἠναγκασμένος νὰ κρίνῃ τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὸ τέκνον του.

Ὅταν κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του ἡ συγκίνησις του ἐπῆρξε μεγάλη ὅταν εἶρε τὴν Βαλεντίνην εἰς τοὺς βραχίονας τῆς μητρὸς της, τὰ δὲ δάκρυα τὰ ὑποὶα ἔχουσι δὲν ἦσαν δάκρυα λύτης.

Ἀλλὰ τὸ πετρωμένον ἐνίστε σκληρὸν δι' ὅσον ἀγαπῶνται δὲν ἐπέ τρεφεν εἰς τὴν δεσποινίδα de Beauvine νὰ ἀπολαύσῃ ἐπὶ μακρὸν τῆς ἀγαπητῆς ταύτης μητρὸς. Δύο ἔτη ἀργότερον ἡ μαρκησία ἀπέθνησκον ἡρέμας καὶ τὸ μυστήριον ἀπεκαλύφθη εἰς πάντας. Οὐχ ἦτον οἱ καλοὶ ἄνθρωποι τῆς χώρας ἐδίσταζον νὰ τὸ πιστεύσωσιν. Κατ' αὐτοὺς ἡ πυργοδέσποινα τὴν ὁλοκλήρον ἔφερον εἰς τὸ κοιμητήριον θὰ ἦτο ἀναμφιβόλως ἡ σύζυγος τοῦ ἀγρίου δεσπότη Ἰωάννου. Ἀπὸ τῆς ἐξαφανίσεως τῶν ἐρεσιῶν ἡ εὐγενὴς δεσποινα ἐπανήρχετο, ὡς ἔλεγον, εἰς τὰ ὑπερῆρα τοῦ νέου πύργου. Καὶ ὅταν ἐπὶ μῆς Ἰστορίας ἀπιστεύτου ἀλλὰ πραγματικῆς ἐγενήθη ὁ παράδοξος μῦθος τὸν ὁποῖον διηγούνται σήμερον εἰς τοὺς ταξιδιωτὰς οἵτινες ἐπισκέπτονται τὸ μέρος τοῦτο τοῦ ποταμοῦ Ἰζόρ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΗΣ

Μουσουργία

ΠΕΛΛΑΓΙΟΥΤΥΧΕΡΑ ΑΕΡΟΣΤΑΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὰς μεγαλύτερας ἐπιτυχίας εἰς τὰ πηδαιολογούμενα μέχρι τοῦδε τοῦλάχιστον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Γερμανία διὰ τῶν ἀεροστατῶν Zeppelin. Τὸ πρῶτον τοῦτον κατασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ κόμητος Zeppelin παρουσιάζει κολοσσώδεις διαστάσεις, μήκος 128 μέτ., διάμετρον 11,70 μ. ὄγκον 11,400 κ. μ. Μὲ τοιαύτας διαστάσεις δὲν ἦτο δυνατόν πλέον νὰ κατασκευασθῇ ἐξ ὀφθαλμοῦ ἀλλ' ἐξ ἀλουμινίου, ἢτοι δὲ διηρημένον εἰς 17 διαμερίσματα ἀνεξάρτητα, ἐν ἑκάστῳ τῶν ὁποίων ἔτε μικρὸν ἀεροστατὸν ἐξ ὀφθαλμοῦ πεπληρωμένον ὑδρογάνου μὲ 2 λέμβους ἐξ ἀλουμινίου ἐπίσης εἰς ἴσην ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ μήσου. Τὸ ἔρμα ἀποτελεῖται ἐξ ὕδατος καὶ εἶναι διατεταμημένον καθ' ὅλον τὸ μήκος καὶ κατὰ τὴν κένωσιν τοῦ ὕδατος ἡ ἐλάφρως τοῦ ἀεροστατοῦ γίνεται συμμετρικὴ κατὰ πάντα τὰ σημεῖα. Αἱ 2 μηχαναὶ αὐτοῦ ἀναπτύσσονται δύναμιν 32 ἵππων ἀντικατεστάθησαν βραδύτερον ὑπ' ἄλλων 80 ἵππων καὶ ἐτε βραδύτερον ὑπ' ἄλλων 170 ἵππων. Αἱ 4 ἔλικες αὐτοῦ διαμέτρον 1,15 μ. μὲ 3 πτέρυγας ἐκάστη ἐξτείνουσι 820 στροφάς κατὰ λεπτόν 4 πηδάλια κατακόρυφα κατ' ἀρχὰς περιορισθῆσαν εἰς 2, εἰτα ἠδὲξήθησαν εἰς 6 προσηρμοσμένα ἀνὰ 3 ὁμοῦθεν, 16 δὲ ἐπίπεδα κινήτὰ χρησιμοποιοῦσιν ὡς πηδάλια ὀριζόντια. Φέρει προσέτι ὄργανα φωτισμοῦ καὶ ἀνευ ὀφθαλμοῦ τηλεγράφου. Κατὰ τὴν προσέγγισιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους φέρεται ἐπὶ κινήτων σχεδίων δι' ὧν ὁδηγεῖται εἰς τὸν σταθμὸν ἡμολοκούμενον.

Κατὰ τὸ 1900 ἡ κινήτῆρος δύναμις ἐδείχθη ἀνεπαρκῆς καὶ ἡ αἰεσιότης τοῦ ἀεροστατοῦ δὲν ἐδείχθη οἷα ἠλπίζετο, ὥστε ἐγένετο ἀνάγκη νὰ διακοπῶσιν αἱ δοκιμαίαι. Τὴν 21 Ἰανουαρίου 1901 σφοδρὰ θύελλα κατέστρεψε τὸν σταθμὸν καὶ ἔβλαψεν οὐσιωδῶς καὶ τὸ ἀεροστατὸν. 4 ἔτη βραδύτερον (Ἰούνιος 1905) ἐγένετο δοκιμασίαν ἐνδιαφέροντος τὴν 18 Ἰαν. 1906 ἐξέρχεται πάλιν τοῦ σταθμοῦ ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μετ' ἐπί-

γον γίνεται ἀνεβέρητον. ἠναγκάσθησαν νὰ κατέλθωσι πρὸς τὴν γῆν, ἀλλὰ κατὰ τὴν προσέγγισιν ἔπεστη τόσας ζημίας τὸ ἀεροστατὸν ὥστε ἰδέσθαι νὰ παρατηρηθῶσι τῶν δοκιμῶν. Ἐπιδιορθωθὲν καὶ δαλλισθὲν μὲ κινήτῆρους μηχανάς 85 ἵππων, τὴν 9 Ὀκτωβ. 1906 ἐξτείνουσι μίαν ἀνάβασιν ἐν γαλιῆν κατὰ τὴν ὁδοῦν ἀνέκλυσε ταχύτητα 12—13 μ. κατὰ δευτερόλεπτον. Εἶναι ἡ πρῶτη ἐπιτυχία τοῦ Zeppelin μετὰ τὰς τόσας ἀπὸ τοῦ 1900 ἀποτυχίας του. Ἀλλ' ἀληθῆς θύελλα ἐπῆρξεν ἡ ἀνάβασις τῆς 10 Ὀκτ. τῆς ἡμέρας ταύτης μὲ 11 ἐπιβάτας διανύει 110 χ. μ. εἰς 2 ὥρ. καὶ 17 λ. ἢτοι 48 χ. μ. τὴν ὥραν περίπου. Ἐπιτρέθη ταχύτης 22 μ. κατὰ δευτερόλεπτον διὰν διηρηθέντι κατὰ τὴν ὁδοῦν τοῦ ἀνέμου.

Ἐν ᾧ ἐγένοντο τὰ πειράματα ταῦτα τοῦ Zeppelin, οἱ γερμανοὶ ἐπιπαρατίλοιο καὶ μὲ δύο ἄλλα ἀεροστατὰ δι-σφύρον τέπον, τὸ Perseval τὸ ὁποῖον ἤθελον νὰ μεταχειρισθῶσιν ὡς στρατιωτικὸν διτάμενον εἰς συνδεθῆν, νὰ λυθῇ καὶ μεταφερθῇ ἐνκόπως, ἐν ᾧ τὸ Zeppelin ἀπὸ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἦτο δυσμεταχειρίστον καὶ τὸ Gross ἐνδὲ τύπου ἡμιοστρεφῶς ἐνδιαμέσου μεταξὺ τῶν 2 προηγουμένων.

Ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ Zeppelin κατὰ τὴν 15 Δεκεμβ. 1907 μίαν θύελλα ἦτις κατέστρεφεν ἐν μέρει τὸν σταθμὸν προδξένησι μεγάλας βλάβας καὶ εἰς τὸ ἀεροστατὸν εἰς τοιοῦτον ἔφασεν ὥστε νὰ ἐγκαταλειφθῇ προσωρινῶς ἀνέλαβε δὲ ὁ Zeppelin νὰ κατασκευασθῆ ἔτιον τὸ 4^{ον} τῆς οἰκῆς αὐτῶν. Τὸ μήκος τοῦ νέου τοῦτου εἶναι 136 μ. ἡ διάμετρος 13 μ. καὶ ἐπιτόσιμα 15000 ἀντὶ τῶν 11400 τοῦ προηγουμένου ἐφοδίασθη μὲ 2 κινήτῆρους μηχανάς 110 ἵππων ἐκάστη.

Τὸ πρῶτον πολὺωρον ταξίδιον μετὰ τὴν δοκιμὴν ἐγένετο τὴν 1 Ἰουλ. 1909, διήρκει 12 ὥρας (7) συνεχῶς κατὰ τὰς ὑποίας τὸ ἀεροστατὸν ἔκαμεν ἔλιγμοις ὑπερῶν τοῦ Ἑλβετικοῦ ἐδάφους διανύσαν ἐν ὄψι 380 χ. μ. διὰ τὴν 14 Ἰουλίου εἶχε προαναγγεῖλῃ ὁ κόμης Zepp-

lin μίαν μεγάλην ἔξοδον τοῦ ἀεροστατοῦ εἰκοσιτεσσάρων. Τὰ πάντα εἶχον ποτασκευασθῆ διὰ τὸ μέγατοῦτο ταξιδιον καὶ τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν τὸ ἀεροστατὸν ἐξελεθὲν τοῦ σταθμοῦ ὑψοῦτο βραδέως ὑπερῶν τῆς ἰμῆνης κατὰ τὰς 2 καὶ 15 μ. μ. ἡμίανον ὥμως ὥραν βραδύτερον ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὸν σταθμὸν. Τίνας ὑπῆρξαν οἱ λόγοι οἱ ἀναγκάσαντες πρὸς ἐπιστροφήν τοσοῦ ἀπροσδόκητον δὲν ἐγνώσθησαν ἀκριβῶς. Φιλοδοξεῖ ἐν τοῦτοις ὁ Zeppelin νὰ μὴ μίτη μὲ τὴν ἀποτυχίαν αὐτὴν, κάμει νέαν ἀπόπειραν τὴν ἐπιπύειν 15 Ἰουλ. ἦτις ὁμοῦς ὑπῆρξεν ἀνεγχεῖρα τῆς προηγουμένης. Μόλις τὸ ἀεροστατὸν ἐξῆλθε τοῦ σταθμοῦ καὶ ὁ ἀνεμος ἔλαττει αὐτὸ κατὰ τοῦ σταθμοῦ τινὰ τῶν διαμερισμάτων εἰς ἃ ἔτε διηρημένον τὸ ἀεροστατὸν οὐχίζονται καὶ τὸ ἀέριον ἐκφεύγει τὸ ἀεροστατὸν χάνει τὴν ἰσορροπίαν καὶ κινδυνεύει νὰ καταστραφῇ τελείως ἐν τοῦτοις ἐπιπυγχεῖται νὰ ἀπαλλάξωσιν αὐτὸ τῆς κινδυνώδους θέσεως καὶ νὰ μεταφέρωσι πάλιν ἐντὸς τοῦ σταθμοῦ.

Γενομένων τῶν ἀναγκαίων ἐπισκευῶν, τὸ μέγα ταξιδιον ἀποφασίζεται διὰ τὴν 4 Ἀύγ. Τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν τὴν 6 ὥρ. καὶ 45 λ. τῆς προίας τὸ ἀεροστατὸν ἐξέρχεται τοῦ σταθμοῦ καὶ ἀνορθοῦται εἰς τὴν ἀέρα λαμβάνον ἀμέσως τὴν πρὸς Δ. διεκίδουσαν ἀκολουθοῦν τὸν ὄρον τοῦ ποταμοῦ Rhin, τὸν ἑσπῶν δὲν θὰ καταλείψη κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ ταξιδίου του. Εἶνε τὸ πρῶτον ἀληθῆς ταξιδιον τὸ ὁποῖον ἐπιχειρεῖ τὰ ἄλλα πάντα ἐγένοντο ἄνωθεν τῆς ἰμῆνης Κωνσταντίας ἐπὶ τῆς ὑποίας ἦτο κατασκευασμένος καὶ ὁ σταθμὸς. Τὸ ἀεροστατὸν χαιρετιζόμενον ἀπὸ τὰς ἐνθουσιώδεις ἐπεννημίας τοῦ συνηθερομένου πλήθους, τοὺς χαιρετισμοὺς τῆς στρατιωτικῆς μουσικῆς καὶ τοὺς κανονοβολισμοὺς διέρχεται μεγαλοπρεπῶς εἰς μικρὸν ὕψος ὑπερῶν τῆς Κωνσταντίας, Schaffhouse, Bale καὶ Strasbourg, ὅπου ἐκτελεῖ ἔλιγμοις πῆρεξ τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ. Ἐπειτα ἀκολουθεῖ τὴν πηλοῦν του καὶ φθάσαν εἰς Oppenheim 17 χ. μ. πρὸς Νότον τῆς Mayence κατέρχεται πρὸς τὸ ἔδαφος ἐπὶ τοῦ Rhin ἦτοι ὁ ὥρ. καὶ 45 λ. τῆς ἑσπ. Ἡ διήγησις τοῦ πρῶτου τοῦτου σταθμοῦ ὑπῆρξε 11

(*) Ἄνω τῆς ὄψι καὶ 30 λ. τῆς προίας ὄψι τῆς 7^{ης} καὶ 30 λ. τῆς ἑσπ.

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

Ἡμεῖς μίνας ἀληθεύοι καὶ πρῶται ἡμέραι τοῦ δεκαπενθήμερου διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἰθάλλαδος πόλεως. Ἔστι ἀλήθης ὅτι τὸ κλεινὸν ἄστυ ἀπὸ τοῦ ὁποῦ μετελαμπάδθη τὸ ἀνίσπερον φῶς τοῦ πολιτισμοῦ ἀπὸ τὴν ὑψηλῶν, ἢ Ἑλλὰς Ἑλλάδος αὐτῆ, καὶ τῆς ἐρασιτέρας γενεᾶς ἦν ἐχαίρεισαν οἱ αἰῶνες, εἶναι βέβαιον ὅτι αἱ Ἀθῆναι πολλὰκις κατὰ τὴν τρισηχίαιστὴ ἱστορίαν των εἶδον καὶ ἄλλους θριαμβοῦς, ἐτόνισαν καὶ ἄλλους θύοιους ἐχαιροκρότησαν καὶ ἄλλους τροπαιοῦχοις. Ἀλλ' αἱ Ἀθῆναι ἐκείναι, αἱ λιπαραὶ καὶ δόξιοι καὶ κἀλλιστίφρανοιτο Πινδάρου ἦσαν τὸ πρῶτον ἄστυ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ κόσμου τοῦ ὁποῦ οἱ παλμοὶ ἔθερμαινοντο ἀπὸ τὴν ὑπερφῶς ἦσαν τοῦ Ἑραίου, ἀπὸ τὴν ἰσχυρῶν πνοῆν τῆς τέχνης, ἀπὸ τὴν γόγγυον κῆρον τῆς ἰσχυροῦς καλλωνίας. Ἦσαν αἱ

ΠΡΟΣΩΠΙΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΚΑΙ Ο ΛΕΥΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ

Ἀθῆναι τὸν ὑπερῶν ἐρασιτέρας, τὸν ἀθανάτων καλλιστίφρανον, ὅτι τὸ κλεινὸν ἄστυ τὸ ὑψηλότερον ἄστυ τῆς ἀνθρωπίνης προσηλίας.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἡμέρας τῆς μεσοχρονίου ἱστορίας τὸν Ἀθηναίων τὴν ὁποῦ ἀριστοτεχνικῶς διέγραψε καὶ ἐξιστόρησεν ὁ Γερμανὸς Γρηγορίου αἱ ἑνδοξοὶ σελίδες τῆς ἱστορίας ἐκκεκλιμένος ἀποτελεῖται μίαν ἀπὸ τὴν πνεύσιν τῆς ἑλλήνων ἱστορίας ἕως αἱ Ἀθῆναι ἦτο μόνον ὅσα ἱστορικὴ πόλις. Ἀλλὰ σήμερον αἱ Ἀθῆναι χαίρεισιν τὸν νικηφόρον Βασιλεῖα ἐν ἐνδοξῶν φέλου τοῦ Ἰθίου. Καὶ ἀπὸ τὴν ἑνωτικὴν πνεύσιν ὁ ἐρασιτέρας Ἄναξ ὁ καταστήσας τὴν Ἑλλάδα ἐνδοξῶν, κρατικὴν καὶ εὐτυχῶν, ἰσχυροῦς αἰς τὴν πρῶτον ἀπὸ τῆς ἰσχυροῦς τοῦ φρονιμότητος ἐξ ἐνδοξοῦ λαοῦ τοῦ εὐθάνεται τὴν μεγάλην καρδίαν των πληροφροῦσαν ἐκ χαρᾶς ἀφάντου καὶ τὴν ἐνδοξῶν πνεύσιν ἐξ ἀφάντου. Ἡ ἱστορία των λαῶν τῆς ἑλλήνων εἶδα καὶ ἄλλους ἐκείναι κομίζοντας εἰς τοῦς πληθυσμοῦς των εἰς γόγγυον, τῆς νίκης, εἶδα καὶ ἄλλους μόνον ἀπὸ τῆς ἐλλήνων στρατιᾶς εἰς τὰ πεδία ἐνδοξῶν ἀγώνων. Ἀλλ' ὁ Ἑλλήνων Βασιλεῖα ἀντιπροσωπεῖται καὶ τὴν ἀφάντου ὑψηλότερον καὶ βελιότερον. Ἔστι τὸ σῆμαλον μακρὰς καὶ πόλυστενάντου ἱστορίας, εἶναι ὁ θριαμβοῦς ἐκκεκλιμένος τὸν ἑλλήνων ἀφάντου, εἶναι ὁ πρῶτον κλεινὸς Μασσαίος τῆς ἑλλήνων ἀφάντου, ὅτι εἰς τὸ ἔστυ τῆς ἑλλήνων ἀφάντου.

τὸν χαίρεισιν ὁ Βουλγαροκτόνον. Ἦσαν σῆμαλον ὁ τίλος ὁποῦ: Καὶ εἰς τὰ κλεινὰ ἑλλήνων τοῦ ἐξάλλου λαοῦ, εἰς τοῦς χαίρεισιν τοῦ ἐκκεκλιμένου πνεύσιν, κυριαρχοῦ τὸ συναίσθημα ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Στρατηλάτης Βασιλεῖα φέροι εἰς τὴν ἀφάντου τοῦ ἀφάντου τοῦ ἐκκεκλιμένου ἑλλήνων περὶ τῆς κρατικῆς.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ

Διήμερον Περιοδικόν.

ὁ τόμος 400—450 σελίδες.

Συνδρομὴ φρ. 10 προπληρωτέα
Διεύθυνσις — «Γραμματεία» Ρ. Ο. Β. 11
46—Alexandrie

ΔΗΛΩΣΙΣ

Θεομῶς παρακαλοῦμεν τοὺς ἐταῦθα καὶ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομητὰς μας, ὅπως λαμβάνοντες ἐκ τῶν ὁποῦ τὰς ὁποῦς ἀφάντου πρὸς συνήθησιν τοῦ «Αἰολικοῦ Ἀστῆρος» κατὰ τὰς παρούσας ἰδίως περιστάσεις, εὐαρεστηθῶσι τὰ μας ἐμβάσωσιν οἱ καθυστεροῦντες τὰς συνδρομὰς των, ὑποβοηθοῦντες οὕτω τὸ ἔργον μας.

Ἡ Διεύθυνσις

Υπεύθυνος ΧΑΡΑΛΑΜ. Γ. ΒΑΦΕΙΛΑΔΗΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "Ο ΗΛΙΟΣ,"
Χ. ΚΟΝΤΕΛΛΗ & ΣΙΑΣ
ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

Καλλιτεχνικὴ ἐκτύπωσις Φακέλλων, Ἐπιστολοκεφαλίδων, Λογισμῶν, Συμμάτων, ἐπισκεπτηρίων, Διπλοτύπων, Προσκλητηρίων καὶ Ἀγγελτηρίων Γάμων καὶ Ἀρραβῶνων, Βιβλίων, Περιοδικῶν, Ἐφημερίδων κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Ἀναλαμβάνει παραγγελίας πρὸς ἐκτέλεσιν σφραγίδων ἐκ καουτσούκ καὶ μετάλλου ὡς καὶ πινακίδων ἐκ πορσελάνης. Ταχύτης καλλιστοῦσιν καὶ τιμαὶ συγκαταβατικαί

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ "Ο ΗΛΙΟΣ,"
Χ. ΚΟΝΤΕΛΛΗ & ΣΙΑ

Ἐφθάσαν διάφορα ἐκκεκλιμένα βιβλία: Διδακτικά, Ἐκκλησιαστικά, Ἐπιστημονικά, Φιλολογικά, Τεχνικά, Μυθιστορήματα, Δράματα, Ἐκκεκλιμένα, Ἀπὸ βιβλία, Εἰκόνες, πολυῖμενα εἰς τιμὰς ἀκαταγνώστους.

Ἀναλαμβάνει παραγγελίας ἐπὶ βιβλίων μὴ ὑπαρχόντων ἐν τῇ ἐνταῦθα παρακαταθήρῃ, ἐκκεκλιμένα ταχέως καὶ ἀνελλιπῶς.

ΑΥ ΒΟΝ ΜΑΡΣΧΕ
ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΡΟΜΠΟΠΟΥΛΟΥ

Υπάρχουν δια τα είδη νεωτερισμού ήτοι: ζουστούρια τριζό δι' άγοράζει και κατέλα γάδι-
να καρδός και διάφοροι γαρνιτούρα.

ΕΦΘΑΣΑΝ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΕΙΔΗ